

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

2021

14 Χρόνια

Από τον αγύνα δρόμο...

στον δρόμο του αγύνα..

Το ημερολόγιο που κρατάς στα χέρια σου είναι μια έκδοση του σωματείου «Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου» (ΣΒΕΟΔ). Το σωματείο ιδρύθηκε την άνοιξη του 2007 και στις εβδομαδιαίες συνελεύσεις του μπορούν να πάρουν μέρος όσοι και όσες εργάζονται με δίκυκλο, διανομείς φαγητού, ταχυμεταφορείς courier, υπάλληλοι εξωτερικών εργασιών. Μέσα από το σωματείο αγωνιζόμαστε να βελτιώσουμε τις συνθήκες εργασίας μας και της ζωή μας συνολικότερα. Σε αυτά τα δεκατέσσερα χρόνια ύπαρξής μας έχουμε καταφέρει να πετύχουμε μια σειρά από μικρές ή και μεγαλύτερες νίκες. Έχουμε πραγματοποιήσει δεκάδες παρεμβάσεις έξω από εργασιακούς χώρους, έχουμε διοργανώσει μοτοπορείες, απεργίες, έχουμε καταθέσει υπομνήματα στο υπουργείο εργασίας, έχουμε δεχτεί μηνύσεις και απειλές από εργοδότες για τη συνδικαλιστική μας παρουσία. Μέσα σε αυτά τα δεκατέσσερα χρόνια αρκετοί συνάδελφοι έχουν δει ουσιαστική βελτίωση στους όρους εργασίας τους.

Το ΣΒΕΟΔ είναι ένα σωματείο βάσης. Αυτό σημαίνει πως η γενική συνέλευση του σωματείου είναι η καρδιά του. Στις συνελεύσεις μπορούν να συμμετέχουν όλα τα μέλη του σωματείου και είναι αυτές που καθορίζουν την συνδικαλιστική δράση καθώς και την εκάστοτε στρατηγική του σωματείου. Το ΣΒΕΟΔ δεν ανήκει σε κάποιο δευτεροβάθμιο ή τριτοβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο, όπως η ΓΣΕΕ, το ΕΚΑ ή κάπου αλλού. Επιλέγουμε να κρατήσουμε την αυτονομία μας και την οικονομική μας ανεξαρτησία και δεν λαμβάνουμε καμία κρατική ή άλλου είδους επιχορήγηση. Τα μόνα οικονομικά μας έσοδα, με τα οποία προσπαθούμε να φέρουμε εις πέρας μια σειρά από λειτουργίες του σωματείου όπως: έξοδα ενοικίασης του χώρου όπου στεγαζόμαστε, έξοδα για πληρωμές δικηγόρων, έκδοση προπαγανδιστικού υλικού και της εφημερίδας του σωματείου κλπ, προέρχονται από την οικονομική ενίσχυση των μελών μας, μέσω της μηνιαίας τακτικής συνδρομής και μέσα από εκδηλώσεις οικονομικής ενίσχυσης ή από το ημερολόγιο που εκδίδει το σωματείο στην αρχή του έτους.

Σαν θεματική του φετινού ημερολογίου αποφασίσαμε να ασχοληθούμε με την τέχνη της ζωγραφικής. Πριν την ανακάλυψη της φωτογραφίας και των σύγχρονων ψηφιακών μέσων, η ζωγραφική ήταν η μόνη τέχνη απεικόνισης του κόσμου και της πραγματικότητας. Από τα προϊστορικά χρόνια, όταν ακόμα ο άνθρωπος έκανε τα πρώτα του δειλά και άτσαλα βήματα πάνω σε αυτό τον πλανήτη, όταν ακόμα το ανθρώπινο γένος δεν είχε αρχίσει να αναπτύσσει τις τεχνικές και διανοητικές του ικανότητες στο βαθμό που το έκανε στη συνέχεια, όταν ακόμα ήμασταν απόλυτα και αναντίρρητα δέσμιοι στο καθημερινό κυνήγι της επιβίωσης, το οποίο απαιτούσε και ανέλυνε όλη τη ζωτική ενέργεια, ακόμα και τότε, οι πρώτοι άνθρωποι ένιωθαν την ανάγκη να ζωγραφίσουν και να αναπαραστήσουν όλα αυτά που έβλεπαν να συμβαίνουν γύρω τους. Οι βραχογραφίες αυτές, από τις πρώτες προϊστορικά αποδεδειγμένες μορφές ανθρώπινης δημιουργίας, αποδεικνύουν την ανάγκη του ανθρώπου να εκφραστεί και να δημιουργήσει. Δείχνουν την ανάγκη, που πηγάζει από τα πιο βαθιά κομμάτια της ψυχής και του μυαλού του, να αναπαραστήσει την πραγματικότητα γύρω του. Έτσι λοιπόν, η καλλιτεχνική δημιουργία εμφανίζεται ως μια μορφή έκφρασης του εσωτερικού κόσμου του καλλιτέχνη. Των ενδιαφερόντων του, των ανησυχιών του, των σκέψεων του, το πως βλέπει και αντιλαμβάνεται τον κόσμο γύρω του. Όταν όμως τα κίνητρα καθορίζονται από εμπορευματικές λογικές, ευκαιρίες πλουτισμού και φήμης, τότε δεν μιλάμε για τέχνη και δημιουργήματα αλλά για μια ακόμη καπιταλιστική επιχείρηση.

Οι δώδεκα πίνακες που επιλέξαμε για το φετινό ημερολόγιο συνδέονται με κάτι κοινό. Έχουν ως περιεχόμενό τους τη ζωή, τα βάσανα, τους κόπους, τις αγωνίες αλλά και τους αγώνες της τάξης μας. Δώδεκα πίνακες, Δώδεκα δημιουργοί. Ο καθένας με τη δική του διαδρομή. Γεννημένοι και μεγαλωμένοι σε διαφορετικές εποχές και κοινωνικά περιβάλλοντα, σε διαφορετικές χώρες και προερχόμενοι από διαφορετικές αφετηρίες, αλλά όλοι με ένα κοινό χαρακτηριστικό. Μέσα από την καλλιτεχνική τους δημιουργία ασχολήθηκαν και ανέδειξαν την υποτίμηση που υφίσταται η εργατική τάξη αλλά ταυτόχρονα και τη δύναμη και το μεγαλείο της. Άλλοι με ξεκάθαρο πολιτικό προσανατολισμό, στρατευμένοι στον αγώνα της αταξικής κοινωνίας, αφιέρωσαν τη ζωή και το έργο τους για την αλλαγή αυτού του σάπιου κόσμου. Άλλοι, απλά από ένστικτο και από κάποια δικιά τους βαθιά αίσθηση κοινωνικής δικαιοσύνης, πήραν θέση με τους αποκλεισμένους αυτού του κόσμου. Σε μια πραγματικότητα που καθορίζεται και διαμορφώνεται μέσα από τον ταξικό ανταγωνισμό, σε μια κοινωνία με αντικρουόμενα συμφέροντα και απαιτήσεις, η ανθρώπινη συνείδηση δεν μπορεί να μείνει αμερόληπτη. Ακόμα και αν ο καλλιτέχνης μένει φαινομενικά αδιάφορος και αμέτοχος στις κοινωνικές διεργασίες και συγκρούσεις που διαδραματίζονται, δίχως πολιτικές και ιδεολογικές προθέσεις, μέσα στο έργο του καθρεφτίζεται μια συγκεκριμένη κατεύθυνση και σκέψη. Όπως γράψαμε και πιο πάνω, η απαρχή κάθε έργου τέχνης βρίσκεται σε κάποιο ζήτημα που βασανίζει το δημιουργό και απαιτεί διέξοδο και λύτρωση μέσω της εξωτερικεύσής του. Κάθε καλλιτέχνης, ανήκοντας ή εκπροσωπώντας μια συγκεκριμένη κοινωνική τάξη, δεν ενδιαφέρεται ούτε συγκινείται το ίδιο απ' όσα υπάρχουν γύρω του. Με αυτή την έννοια υπάρχει τοξικότητα στην τέχνη, η οποία δεν φαίνεται μόνο με την ανοιχτή τοποθέτηση του καλλιτέχνη υπέρ της μιας ή της άλλης κοινωνικής τάξης, αλλά φαίνεται και από το περιεχόμενο και τη θεματολογία του έργου του. Τα έργα του γίνονται ένα είδος κοινωνικού σχολιασμού αφού μέσω αυτών παίρνει θέση στο κοινωνικό γίνεσθαι.

Στο πέρασμα των αιώνων, και καθώς η τέχνη της ζωγραφικής εξελισσόταν τόσο σε θέματα τεχνοτροπίας και καλλιτεχνικών ρευμάτων όσο και σε θέματα τεχνικών μέσων, μεγάλο μέρος της θεματολογίας των ζωγράφων περιστρεφόταν γύρω από ιστορικά και μυθολογικά γεγονότα, απεικόνιζαν μαγευτικά φυσικά τοπία, πορτρέτα βασιλιάδων και άλλων σημαντικών προσώπων. Εμπνέονταν από θρησκευτικά θέματα και ζωγράφιζαν όμορφες γυναίκες με χαμογελαστά πρόσωπα. Υπήρξαν όμως και κάποιοι ζωγράφοι οι οποίοι σαν πηγή έμπνευσης δεν είχαν κάποιο από τα παραπάνω θέματα. Αντιθέτως, έστρεψαν την προσοχή τους και μέσα από το έργο τους πρόβαλλαν και εξήραν τους ταπεινούς αυτής της κοινωνίας. Ζωγράφισαν τον καθημερινό μόχθο του απλού εργάτη, αυτού που σκάβει στα ορυχεία και ματώνει τα χέρια του στο χωράφι. Αυτού που δίνει το αίμα του για να γίνει λάδι στα γρανάζια της καπιταλιστικής μηχανής, που παράγει όλον τον πλούτο αυτού του κόσμου και παρ' όλα αυτά είναι αναγκασμένος να ζει μέσα στη φτώχεια και τις στερήσεις. Τον ακολούθησαν από τις πιο μικρές πεζές καθημερινές στιγμές του, μέχρι τις μεγάλες, τις στιγμές που ανακαλύπτει τη συλλογική του δύναμη, που οργανώνεται και βγαίνει δυναμικά στο προσκήνιο για να αλλάξει το ρου της ιστορίας και να γίνει «ο πλαστοργός της νέας ζωής». Η τέχνη που όχι μόνο αποκαλύπτει ρεαλιστικά την αλήθεια για την καθημερινή ζωή, γεμάτη βάσανα και κόπους, αλλά μέσω των θεμάτων της οργανώνει τις διαθέσεις για μια επαναστατική αλλαγή και λειτουργεί αφυπνιστικά, συμβάλλοντας στη ριζοσπαστικοποίηση της σκέψης των εργατών, είναι μια τέχνη επικίνδυνη για την εξουσία.

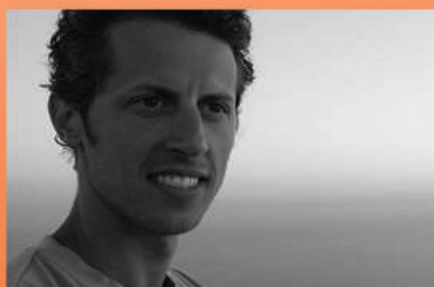
Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε, να αναφερθούμε στα διάφορα ρεύματα ζωγραφικής, για τον ρεαλισμό, το ρομαντισμό, τον εξπρεσιονισμό κ.α, αλλά δεν είμαστε αποστειρωμένοι κριτικοί τέχνης ούτε θέλουμε να τους παραστήσουμε. Είμαστε εργάτες και εργάτριες, άνθρωποι του μόχθου με συνείδηση της θέσης και του ρόλου μας στην καπιταλιστική παραγωγή. Μέσα από τη ζωγραφική βλέπουμε τους εαυτούς μας, τα αδέρφια μας, την παγκόσμια εργατική τάξη. Τους αγώνες του χτες και του σήμερα. Εμπνεόμαστε και παίρνουμε δύναμη και κουράγιο για να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε και να παλεύουμε για ένα καλύτερο αύριο, να μαχόμαστε ενάντια στην επίθεση που δέχεται η τάξη μας, στα όσα αυτή έχει κατακτήσει μέσα από αιώνες πάλης και θυσιών πολλών άλλων που πάλεψαν πριν από εμάς για μας. Εμείς από τη μεριά μας υποσχόμαστε πως δεν θα αφήσουμε να χαθεί το ταξικό νήμα των αγώνων του χτες με το σήμερα, οτι παραμένουμε πιστοί και δεν θα ξεστρατίσουμε από το δρόμο που έχουμε χαράξει από την αρχή της ίδρυσής μας, δεκατέσσερα χρόνια πριν. Το δρόμο του αγώνα, το δρόμο της υπεράσπισης των συμφερόντων και των κεκτημένων της τάξης μας.

Το δρόμο του μαχητικού, ακηδεμόνευτου συνδικαλισμού βάσης.

Το ημερολόγιο αφιερώνεται στην μνήμη των συναδέλφων μελών του σωματείου:

Μανώλη Κονταξή (25 Ιούνη 2007),
Λουκά Μιδούχου (19 Μάη 2014)
& Γιώργου Μυλωνά (6 Οκτώβρη 2018)

Η μνήμη τους παραμένει ζωντανή μέσα από τους αγώνες μας

Γενάρης

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Ο **Ζαν Φρανσουά Μιγέ** (Jean-François Millet, 4 Οκτωβρίου 1814 - 20 Ιανουαρίου 1875) ήταν Γάλλος ζωγράφος και χαράκτης, ένας από τους κυριότερους εκπροσώπους του γαλλικού ρεαλισμού του δεύτερου μισού του 19ου αιώνα. Υπήρξε κυρίως ο ζωγράφος των χωρικών καθώς η θεματολογία των πινάκων του εμπνέονταν από την καθημερινή ζωή και το μόχθο των αγροτών της υπαίθρου.

Γεννήθηκε στις στο Γκρεβίλ της Νορμανδίας στη Γαλλία. Ήταν γόνος αγροτικής οικογενείας, έτσι ο Μιγέ επιδόθηκε από μικρός στις αγροτικές ασχολίες, αλλά σε ηλικία 19 ετών αποφάσισε να γίνει ζωγράφος. Άρχισε σπουδές στο Σερμπούρ που τις συνέχισε στο Παρίσι την περίοδο 1837–1839. Επέστρεψε κατόπιν στο Σερμπούρ, όπου για ένα μικρό διάστημα αφιερώθηκε κυρίως στην προσωπογραφία. Γυρίζοντας στο Παρίσι το 1841, άρχισε να γίνεται γνωστός. Το 1845 μετακόμισε στη Χάβρη με την σύζυγό του, την οποία θα παντρευτεί με πολιτικό γάμο το 1853, θα κάνουν εννέα παιδιά και θα παραμείνουν μαζί για το υπόλοιπο της ζωής τους.

Η στροφή του Μιγέ προς τις αγροτικές ηθογραφίες άρχισε να γίνεται εμφανής στα τέλη της δεκαετίας του 1840. Τα επόμενα χρόνια στράφηκε αποκλειστικά σχεδόν στα θέματα της αγροτικής ζωής και ζωγράφισε μερικά από τα πιο σημαντικά του έργα, με αποτέλεσμα να αναγνωριστεί το ταλέντο του και να αποκτήσει φήμη και επιτυχία

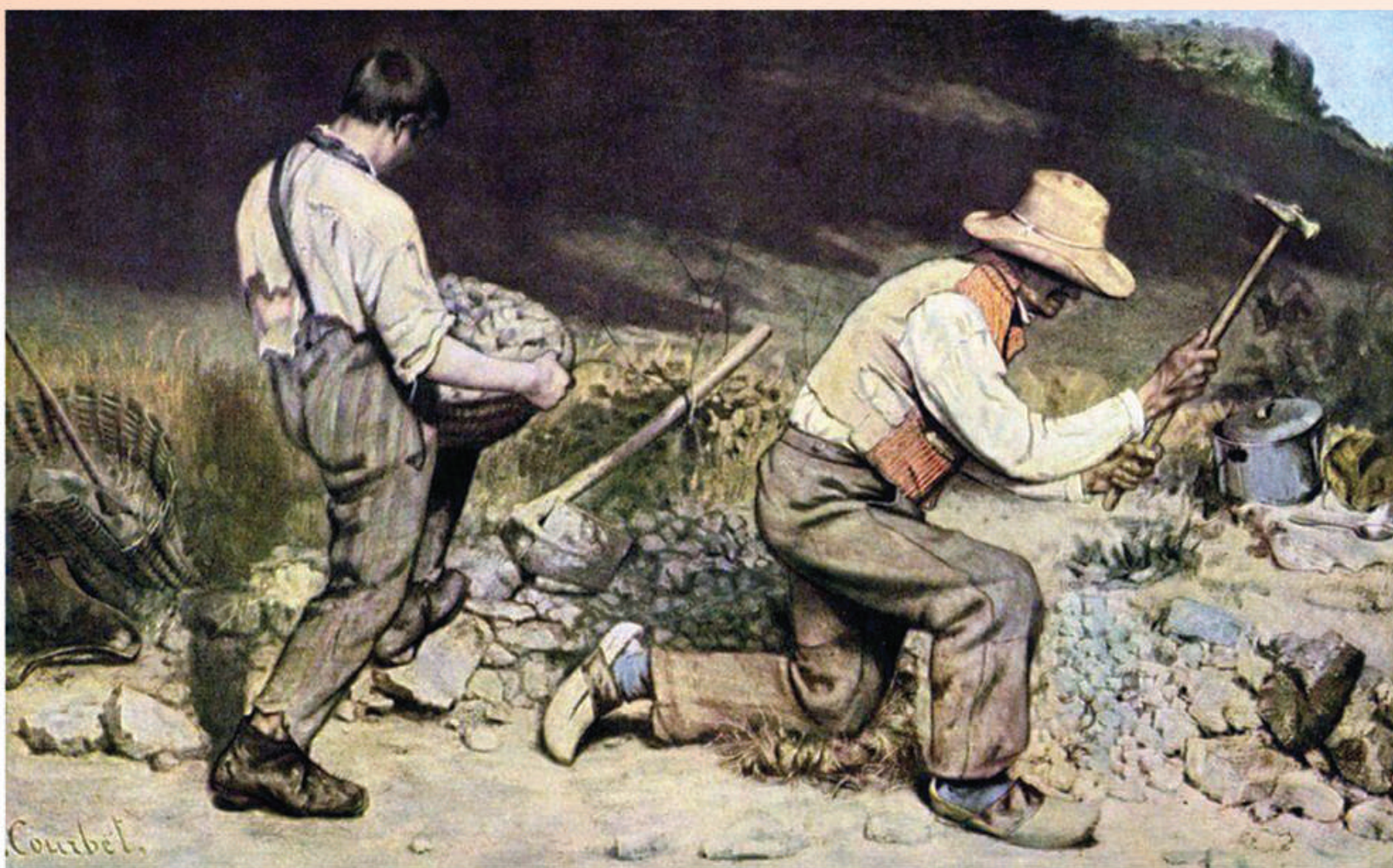
Οι σταχυολογήτρες (1857), Μουσείο Ορσέ, Παρίσι. Λάδι σε καμβά (85.5 X 111 cm - 1857).

Ο πίνακας με τις τρεις γυναίκες να μαζεύουν τα υπολείμματα μιας μεγάλης σοδειάς σιταριού μαρτυρεί μία από τις πιο δραματικές όψεις της ζωής στην ύπαιθρο. Ο Μιγέ με διαυγή ρεαλισμό αποτυπώνει τον μόχθο των γυναικών χωρίς τάσεις ωραιοποίησης δίνοντας έμφαση στα κουρασμένα σώματα με τις λυγισμένες πλάτες και τα κόκκινα σκασμένα από την εργασία χέρια. Παράλληλα υπογραμμίζει την εξαιρετική αξιοπρέπεια και το ηθικό ανάστημα των γυναικών αφού η σχεδόν μνημειακή και ηρωική χροιά του έργου δεν αφήνει περιθώρια του εύκολου συναισθήματος της συμπόνοιας για αυτές τις ηρωικές γυναίκες

Φλεβάρης

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

Ο **Γκυστάβ Κουρμπέ** (Jean Désiré Gustave Courbet, 10 Ιουνίου 1819 - 31 Δεκεμβρίου 1877) ήταν Γάλλος ζωγράφος, μια από τις επιβλητικότερες μορφές της Γαλλικής τέχνης του 19ου αιώνα. Θεωρείται από τους πρωτεργάτες του Ρεαλισμού. Υποστήριξε την δημιουργική ελευθερία του καλλιτέχνη, και τάχθηκε υπέρ της αυτονομίας του. Στους πίνακές του φιλοτέχνησε μια σειρά από εντυπωσιακά έργα, με εικόνες και από την αγροτική ζωή. Επηρεάστηκε από τις ιδέες του Προυντόν και η τέχνη του προσανατολίστηκε προς έναν κοινωνικό ρεαλισμό. Ο Κουρμπέ ήθελε τα έργα του να είναι μια διαμαρτυρία εναντίον των καθιερωμένων συμβάσεων της εποχής του «να σοκάρει την αστική τάξη» και να την αφυπνίσει από την αυταρέσκειά της. Επίσης θέλησε να εκφράσει την αξία της ασυμβίβαστης καλλιτεχνικής ειλικρίνειας σε αντίθεση με τη παραδοσιακή κοινοτοπία. Το 1854 έγραφε σε γράμμα του: **“να κερδίζω πάντα το ψωμί μου με την τέχνη μου χωρίς ποτέ να απομακρυνθώ ούτε τόσο δα από τις αρχές μου, χωρίς να πω ψέματα στη συνείδησή μου ούτε για μια στιγμή, χωρίς να ζωγραφίσω ούτε καν όσο μπορεί να σκεπάσει η παλάμη μου μόνο και μόνο για να ευχαριστήσω οποιονδήποτε ή για να πουλήσω πιο εύκολα”**. Υπήρξε Ριζοσπαστικός απέναντι στην ακαδημαϊκή τέχνη, την οποία είχε βάλει στο στόχαστρο, καθώς ήταν ενάντια στα αστικά «φτηνά» πρότυπα και στο καθιερωμένο γούστο των ακαδημαϊκών. Το 1871 όταν πήρε μέρος στη Γαλλική Κομμούνα. Με το τέλος της Κομμούνας συνελήφθη και καταδικάστηκε σε δμνην φυλάκιση, δμμεύτηκαν οι πίνακές του, κι έπειτα εξορίστηκε και πέθανε στην Ελβετία.

The Stonebreakers, 1849, Λάδι σε καμβά, (165 x 257 cm)

Οι «Εργάτες που σπάζουν πέτρες», καταστράφηκε στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, μαζί με την πινακοθήκη της Δρέσδης στην οποία ανήκε. Στο έργο είναι φανερό το συναίσθημα της κοινωνικής επανάστασεως και η πρόθεση του Κουρμπέ να εξάρει τους ταπεινούς της κοινωνίας, αποδεικνύοντας τα αντιαριστοκρατικά του συναισθήματα. Απεικονίζει τους εργάτες με ανθρωπιά και συμπόνια για την κακιά τους μοίρα. Ο Courbet ήθελε να αφυπνίσει, να σοκάρει, να σπάσει τα δεσμά από τους συμβιβασμούς που πρόσταζε η εποχή του.

Μάρτης

Αργίες

Δευτέρα 15

Πέμπτη 25

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Ο **Χελίου Κορζέφ- Μιχαήλοβιτς Τσουβέλεφ** (Geliy Mikhailovich Korzhev-Chuvelyon – Гелий Михайлович Коржев) 7 Ιουλίου 1925 -27 Αυγούστου 2012, υπήρξε Σοβιετικός ζωγράφος, δάσκαλος και καθηγητής .Γιος αρχιτέκτονα, σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών της Μόσχας από το 1939 ως το και στη συνέχεια, ως το 1950 στο Ινστιτούτο Κρατικής Τέχνης της Μόσχας . Σπούδασε στο Θέατρο Τέχνης της Μόσχας. Έμεινε πιστός μέχρι το θάνατό του στο σοσιαλιστικό ρεαλισμό και στα ιδανικά του σοσιαλισμού-κομμουνισμού: συνέχισε να είναι ενεργός καλλιτέχνης και μετά τις ανατροπές και τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης υποστηρικτής των ιδανικών της νιότης του. Μάλιστα στα τέλη της 10ετίας του 1990 ο καλλιτέχνης αρνήθηκε να παραλάβει το κρατικό βραβείο από την κυβέρνηση της Ρωσικής Ομοσπονδίας δηλώνοντας: **«Γεννήθηκα στην ΕΣΣΔ και πίστεψα με πάθος και ειλικρίνεια στις ιδέες και τα ιδανικά της εποχής εκείνης. Σήμερα, όλ' αυτά θεωρούνται ιστορικό λάθος. Τώρα η Ρωσία έχει ένα κοινωνικό σύστημα στην αντίπερα όχθη από κείνο με το οποίο εγώ, ως καλλιτέχνης, ανατράφηκε. Η αποδοχή ενός κρατικού βραβείου θα ισοδυναμούσε με ομολογία της υποκρισίας μου σε όλη την καλλιτεχνική μου καριέρα. Ζητώ να αντιμετωπίσετε την άρνησή μου με τη δέουσα κατανόηση»**

Raising the Banner. 1960. Λάδι σε καμβά (156 × 290 cm). Russian Museum (Αγία Πετρούπολη)

Ο πίνακας «Raising the Banner » αποτελεί το μεσαίο μέρος μιας τριλογίας με το όνομα **κομμουνισμός**. Ο πίνακας όπως και τα άλλα δυο μέρη της τριλογίας εμπνέονται από την εποχή του ρωσικού εμφυλίου πολέμου και παρουσιάζει τον ηρωισμό των εργατών και των στρατιωτων του κοκκινου στρατου

Απρίλης

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

Ο **Ντιέγκο Ριβέρα** (8 Δεκεμβρίου 1886 - 24 Νοεμβρίου 1957) ήταν Μεξικανός ζωγράφος, που έγινε γνωστός κυρίως για τις μεγάλες τοιχογραφίες του, σε δημόσια κτίρια στο Μεξικό αλλά και στις Η.Π.Α., στις οποίες απεικονίζονται τόσο η ιστορία και η κοινωνία του Μεξικού όσο και γενικότερα κοινωνικά θέματα. Υπήρξε κομμουνιστής και μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος Μεξικού.

Από νωρίς ο Ριβέρα έδειξε την καλλιτεχνική του κλίση και σε ηλικία δέκα ετών γράφτηκε στην Ακαδημία Τεχνών του Σαν Κάρλος. Όταν ενηλικιώθηκε μετέβη στην Ισπανία για να συνεχίσει τις σπουδές του με κρατική υποτροφία. Στη συνέχεια εγκαταστάθηκε στο Παρίσι. Στο μεταξύ ξέσπασε η Μεξικάνικη Επανάσταση. Ο Ριβέρα είδε τη σύγκρουση από τη σκοπιά της μαρξιστικής ιδεολογίας κι έγινε κομμουνιστής. Το 1920 γνώρισε τον κριτικό Ελί Φωρ, που έλεγε ότι οι καλλιτέχνες πρέπει να συμβάλλουν στην πρόοδο της κοινωνίας, ζωγραφίζοντας μεγάλα έργα σοσιαλιστικής προπαγάνδας. Πλήρης επαναστατικού πυρετού, αποφάσισε να γυρίσει την πατρίδα του και να ζωγραφίσει για το λαό. Μαζί με τους ομοτέχνους του Χοσέ Ορόσκο, Νταβίντ Σικέρος και Ρουφίνο Ταμάιο φιλοτέχνησε μια σειρά από τοιχογραφίες με λαϊκά θέματα για λογαριασμό του Υπουργείου Παιδείας, δημιουργώντας αυτό που αποκλήθηκε Μεξικάνικη Αναγέννηση της Νωπογραφίας (Μουραλισμός).

Την εποχή αυτή διαμόρφωσε το προσωπικό του στυλ που τον έκανε διάσημο: τολμηρά, ζωηρά χρώματα και μεγάλες επίπεδες, απλοποιημένες φιγούρες με επιρροές από την τέχνη των Αζτέκων, που δίνουν στο έργο του μνημειακό χαρακτήρα. Οι τοιχογραφίες του διηγούνταν ιστορίες με θέματα από την μεξικάνικη ιστορία και κοινωνία. Το 1930 η φήμη του Ριβέρα είχε φθάσει και στις ΗΠΑ, όπου ανέλαβε τη δημιουργία τοιχογραφιών σε διάφορες πόλεις κάποιες από τις οποίες προκάλεσαν αντιδράσεις με τη θεματολογία τους. Πέθανε στο Casa-Estudio στις 24 Νοεμβρίου 1957 όταν ήταν 70 ετών λόγω καρκίνου.

Το 1932, Diego Rivera υπέγραψε σύμβαση με την Εταιρεία του Ινστιτούτου Τεχνών του Ντιτρόιτ για την εκτέλεση μιας σειράς Τοιχογραφιών (συνολικά 27 νοπωγραφίες), στην εσωτερική αυλή του Ινστιτούτου Τεχνών του Ντιτρόιτ που να αντικατοπτρίζουν το εργατικό δυναμικό και τη βιομηχανική ανάπτυξη που βίωσε η πόλη. Το συγκεκριμένο στιγμιότυπο βρίσκεται στον τοίχο της βόρειας πλευράς του ινστιτούτου.

Μάης

ΣΑΒΒΑΤΟ
1 ΜΑΗ
ΑΠΕΡΓΙΑ !

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

31

Ο **Ονορέ Ντωμιέ** (Honoré-Victorin Daumier) γεννήθηκε στη Μασσαλία το 1808 και ήταν γιος ενός φτωχού λογοτέχνη. Ήταν ζωγράφος, λιθογράφος, γλύπτης και από τους μεγαλύτερους γελοιογράφους του 19ου αιώνα. Οι κοινωνικές του ευαισθησίες ήταν πολύ ανεπτυγμένες από τα παιδικά του χρόνια, καθώς η φτώχεια, η αδικία και οι ανισότητες επηρέασαν καθοριστικά τη ζωή και το έργο του. Από είκοσι χρόνων άρχισε να δημοσιεύει γελοιογραφίες σε διάφορες παρισινές επιθεωρήσεις, ενώ οι τέσσερις χιλιάδες λιθογραφίες του στα σαρανταπέντε χρόνια της εργασίας του αποτελούν την «ανθρώπινη κωμωδία» της εποχής του. Ειλικρινής, συνειδητός δημοκράτης και τίμιος άνθρωπος, υπήρξε διεισδυτικός παρατηρητής των πολιτικών, οικονομικών, δικαστικών και συζυγικών ηθών της εποχής του. Ήρθε σε σύγκρουση πολλές φορές με το καθεστώς του Λουδοβίκου – Φιλίππου και του Ναπολέοντα Γ΄. Καταδικάστηκε σε φυλάκιση για την γελοιογραφία του ο Γαργαντούας που παρίστανε ένα βασιλιά, τον Λουδοβίκο – Φίλιππο, να καταβροχθίζει προϋπολογισμούς.

Στα σατιρικά σκίτσα του παρουσιάζει την τραγωδία της ανθρώπινης ζωής, τα καπρίτσια, την τρέλα αλλά και το ευτράπελο στοιχείο που χαρακτηρίζει πολλές ανθρώπινες δραστηριότητες. Όσο ζούσε ο καλλιτέχνης οι πίνακες του δεν είχαν εκτιμηθεί όσο θα έπρεπε. Η τεχνοτροπία τους πλησιάζει κατά κάποιο τρόπο τον εξπρεσιονισμό και γίνεται φανερό σε αυτούς το ενδιαφέρον και η κατανόηση για την υπομονετική στωικότητα των κατώτερων στρωμάτων του παρισινού πληθυσμού. Η συνέπεια της κοινωνικής του συνείδησης αποτυπώνεται στους 400 περίπου πίνακές του οι οποίοι παρουσιάζουν σκηνές εξεγέρσεων, πορτρέτα, σκηνές κωμωδίας κ.ά. Σε όλα τα έργα του Ντωμιέ πίσω από τη γελοιογραφική απεικόνιση υπάρχει η δραματικότητα των κοινωνικών καταστάσεων και η οξυδερκής παρατηρητικότητα του.

Το βαγόνι της τρίτης θέσης (1862-64) 65 x 90 εκ. Μητροπολιτικό Μουσείο Τέχνης. Ν. Υόρκη.

Το βαγόνι τρίτης θέσης είναι ένα έργο κοινωνικά διεισδυτικό όπου αποτυπώνει το ταξίδι μιας φτωχής οικογένειας σε βαγόνι τρίτης θέσης. Τα σκοτεινά χρώματα και τα ταλαιπωρημένα πρόσωπα μας μεταφέρουν μια ζοφερή και απαισιόδοξη ατμόσφαιρα.

Ιούννης

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

Ο **Νταβίντ Αλφάρο Σικέιρος** (José de Jesús Alfaro Siqueiros – γεννήθηκε στις 29 του Δεκέμβρη 1896 και έφυγε από τη ζωή στις 6 του Γενάρη 1974), κορυφαίος τοιχογράφος του σύγχρονου ρεαλισμού, μαζί με τους επίσης Μεξικανούς Ντιέγκο Ριβέρα και τον Χοσέ Κλεμέντε Ορόσκο, δημιούργησαν τέχνη που διαπνέεται από το επαναστατικό πνεύμα και απευθύνεται στις πλατιές λαϊκές μάζες. Η τέχνη του Σικέιρος είχε ως στόχο την αφύπνιση των φτωχών και των καταπιεσμένων και η ζωή του επίσης υπήρξε ταυτισμένη με τους κοινωνικούς αγώνες. Έζησε πολλά χρόνια εξόριστος και φυλακισμένος, και υπήρξε στρατιώτης της Μεξικανικής Επανάστασης (1910-17) και του Ισπανικού Εμφυλίου (1936-39). Αφοσιωμένος μαρξιστής – λενινιστής, οργάνωσε τους εργάτες των ορυχείων του Χάλισκο και εκλέχτηκε πρόεδρος του σωματείου τους. Τιμήθηκε με το Βραβείο «Λένιν» για την ειρήνη και ήταν μόνιμος στόχος παρακολούθησης από το αμερικανικό FBI. Συνεπής, αδιάφθορος και ιδεολογικά μη διαπραγματεύσιμος κομμουνιστής καλλιτέχνης. Η τέχνη του ενσωματώνει τον προκολομβιανό πολιτισμό των Αζτέκων, τις ισπανικές καταβολές, αλλά και ευρύτερα την ευρωπαϊκή τέχνη, καθώς και την εκρηκτική μαγιά της μεξικανικής επανάστασης των αρχών του 20ου αιώνα. Το 1923 ο Siqueiros συνιδρύει το Συνδικάτο των Επαναστατών Ζωγράφων, Γλυπτών και Χαρακτών, το οποίο έθετε το πρόβλημα της ευρεία διάδοση και πρόσβασης του λαού στην τέχνη.

Από την δικτατορία του Πορφύριο Ντιαζ στην επανάσταση (1957-1966) είναι μια τοιχογραφία (4,46 μ. ύψος x 76,89 μ. πλάτος) που βρίσκεται στο Siqueiros Public Art Room μουσείο στο Polanco της Πόλης του Μεξικού. Απεικονίζει το στρατό των μεξικανών χωρικών κατά τη διάρκεια της επανάστασης ενάντια στη δικτατορία του Porfirio Diaz. Ανατέθηκε από τον ιστορικό Antonio Arriaga Ochoa, τότε διευθυντή του Εθνικού Μουσείου Ιστορίας. Όταν ο Siqueiros φυλακίστηκε για τις ιδεολογικές και πολιτικές θέσεις, η εκτέλεση της τοιχογραφίας αναστάλη, αλλά ξανάρχισε όταν του χορηγήθηκε αναστολή το 1966. τα εγκαίνια πραγματοποιήθηκαν στις 19 Νοεμβρίου του ίδιου έτους

Ιούλης

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Ο **Ουίλιαμ Γκρόπερ** (William Gropper 3 δεκεμβρη1897-3 Γενάρη 1977) γεννήθηκε σε μια εργατική συνοικία στην κάτω ανατολική πλευρά της Νέας Υόρκης. Οι γονείς του ήταν Εβραίοι μετανάστες από τη Ρουμανία και την Ουκρανία. Η μητέρα του εργαζόταν ως μοδίστρα, ένα επάγγελμα που θα απεικόνιζε στο έργο του πολλές φορές. Ο πατέρας του παρότι είχε πανεπιστημιακή εκπαίδευση αδυνατούσε να βρει εύκολα δουλειά. Αυτή η απόρριψη του πατέρα του από το αμερικανικό οικονομικό σύστημα επηρέασε τον νεαρό gropper και έβαλε τις βάσεις για την μετέπειτα αντιπάθειά του για το καπιταλιστικό σύστημα. Εγκαταλείπει το σχολείο στα 14, εργαζόταν δώδεκα ώρες τη μέρα και πήγαινε σε μαθήματα τέχνης τη νύχτα. Στη συνέχεια θα έβρισκε δουλειά ως σκιτσογράφος, σε κάποιες mainstream εφημερίδες, καθώς και σε αρκετές σοσιαλιστικές εφημερίδες και περιοδικά. Έκανε πολλά ταξίδια σε όλο τον κόσμο για να καταγράψει την εποχή του με πίνακες ζωγραφικής, σκίτσα, λιθογραφίες και τοιχογραφίες. Επισκέφθηκε τη Ρωσία το 1927 στη διάρκεια των εορτασμών για τα 10 χρόνια από την Οκτωβριανή επανάσταση για να δει από κοντά το χτίσιμο της σοσιαλιστικής κοινωνίας και εργάστηκε για ένα διάστημα στην εφημερίδα του ΚΚΣΕ (Pravda). Στη δεκαετία του 30 μεγάλο μέρος των θεμάτων του θα τα αφιερώσει προκειμένου να ξεσηκώσει το λαϊκό αίσθημα ενάντια στην άνοδο του φασισμού στην Ευρώπη. Συχνά η σατιρική πλευρά που είχαν τα έργα του τον έβαζε σε μπελάδες με τις αρχές περισσότερες από μία φορές. Στη δεκαετία του 1950, την εποχή του Μακαρθισμού χαρακτηρίζεται ως ανατρεπτικός καλλιτέχνης, και κλητεύθηκε για να καταθέσει ενώπιον της επιτροπής αντιαμερικανικών υποθέσεων το 1953. Αρνήθηκε να εμφανιστεί και μπήκε στη μαύρη λίστα της επιτροπής. Οι γκαλερί σταμάτησαν να εκθέτουν τα έργα του, ενώ δέχτηκε απειλές και εκφοβισμό . Πέθανε σε ηλικία 79 ετών από καρδιακή προσβολή στη Νέα Υόρκη.

Youngstown Strike 1937 , Λάδι σε καμβά, (50.80 x 10 1. 60 cm.) Butler institute of american art (Youngstone -Ohio, Η.Π.Α)

Ο πίνακας Youngstown Strike είναι εμπνευσμένος από την απεργία «little steel» από τους εργάτες στο youngston του οχαιο. Η απεργία περιλάμβανε αρκετές βίαιες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής της αστυνομίας από τις οποίες 2 απεργγοί έχασαν τη ζωή τους και αρκετοί άλλοι τραυματίστηκαν . Ο Gropper επισκέφθηκε το youngstone κατά τη διάρκεια της απεργίας και δημοσίευσε και μια σειρά από σκίτσα γι αυτήν στο περιοδικό που εργαζόταν.

Αύγουστος

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Ο **Χοσέ Κλεμέντε Ορόσκο** (José Clemente Orozco, 23 Νοεμβρίου 1883 – 7 Σεπτεμβρίου 1949) ήταν Μεξικανός ζωγράφος. Γεννήθηκε στο Zapotlán el Grande του Μεξικού (τωρινή Σιουδάδ Γκουσμάν). Ήταν ένας από τους μεγαλύτερους τοιχογράφους του 20ού αιώνα και διακόσμησε δημόσια κτίρια στο Μεξικό. Πέθανε στην πόλη του Μεξικού το 1949. Ήταν ένας από τους “Τρεις Μεγάλους” τοιχογράφους του Μεξικού, μαζί με τους Diego Rivera και Νταβίδ Αλφάρο Σικέιρος (Los Tres Grandes). Κυρίως επηρεασμένος από το Συμβολισμό, ήταν επίσης λιθογράφος και σατιρικός σκισσογράφος. Από το 1922 ως το 1948 δημιούργησε τοιχογραφίες στην Πόλη του Μεξικού, στην Ορισάμπα, στο Claremont της Καλιφόρνια, στη Νέα Υόρκη, στο Νιου Χάμσαϊρ, στην Γουαδαλαχάρα, Χαλίσκο, και στο Χικίλπαν, Μιτσοακάν. Το καλλιτεχνικό του στυλ, όπως και η αισθητική του φιλοσοφία, επηρέασαν πολλούς καλλιτέχνες της Αμερικής στο τέλος του 20ου αιώνα. Αρχισε να Σπούδαζει αρχιτεκτονική μετά απο παρότρυνση των γονίων του , καθώς δεν πιστευαν οτι η ζωγραφική θα μπορούσε να του εξασφαλίσει ένα σταθερό μέλλον . Όμως λίγο αργότερα ο πατέρας του πέθανε από τύφο και αναγκάστηκε να κάνει διάφορα επαγγέλματα για να θρέψει τη μητέρα του και τα μικρότερα του αδέρφια. Στα 17 του, εξαιτίας ενός ατυχήματος με βεγγαλικά τα οποία πήγε να πουλήσει για την Ημέρα της Ανεξαρτησίας του Μεξικού έχασε το αριστερό του χέρι και το ένα του μάτι. Εγκατέλειψε τις σπουδές αρχιτεκτονικής και άρχισε να εργάζεται ως σατιρικός καρτουνίστας σε πολιτικές εφημερίδες. Τα πρώτα χρόνια ως ζωγράφος, από το 1911 ως το 1916, συνεργαζόταν με εφημερίδες και άλλες περιοδικές εκδόσεις . Αντλούσε τα θέματά του περιπλανώμενος στις φτωχές συνοικίες της Μεξικάνικης πρωτεύουσας και επομένως σε αυτά κυριαρχούν τα νυχτερινά μέρη: Βρώμικοι δρόμοι, κόκκινα φανάρια, πόρνες κτλ.Ο Ορόσκο ήταν από τους πρώτους καλλιτέχνες που, βιώνοντας την οικονομική κρίση του 1929, ζωγράφισε την πολιτική διάστασή της. Πήρε μέρος σε αρκετές πολιτικές δραστηριότητες. Μαζί με τον Diego Rivera και τον Νταβίδ Σικέιρος ίδρυσε το Σωματείο Εργατών Τέχνης, Ζωγράφων και Γλυπτών το 1930.

Zapatista's Marching 1931, Λάδι σε καμβά (114.3 x 139.7 εκ). Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης ,Νέα Υόρκη.

Ο πίνακας απεικονίζει την πορεία του στρατού των ζαπατίστας , των οπαδών του μεξικανού επαναστάτη Εμilio Zapάτα κατά τη διάρκεια της μεξικανικής επανάστασης και αργότερα εμφυλίου πολέμου (1910-1917).

Σεπτέμβρης

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Ο **PHILLIP EVERGOOD** (1901-1971) ήταν Αμερικανός ζωγράφος, λιθογράφος, γλύπτης, εικονογράφος. Γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη. Σπούδασε στην Αγγλία στο κολλέγιο του Ήτον και του Κειμπριντζ. Το 1921 φεύγει για το Λονδίνο για να σπουδάσει καλές τέχνες. Τα επόμενα χρόνια πηγαиноέρχεται μεταξύ Ευρώπης και Αμερικής ενώ το 1931 εγκαθίσταται στη Νέα Υόρκη. Ο evergood ήταν έντονα επηρεασμένος από τη μεγάλη Ύφεση του 1929 και τις συνέπειές της στην αμερικάνικη κοινωνία. Τα θέματα που ζωγραφίζει αφορούν σε μεγάλο βαθμό τα προβλήματα και τις δυσκολίες των κατώτερων εργατικών στρωμάτων, την πολιτική καταπίεση και το ρατσισμό. Οι πίνακες του οι οποίοι εντάσσονται στο ρεύμα του κοινωνικού ρεαλισμού συνθέτουν τις τεχνικές του μοντερνισμού με εκείνες της ιστορικής δυτικής ζωγραφικής. Υπήρξε μέλος του ένωσης καλλιτεχνών και της λέσχης Jonh reed (λέσχη μαρξιστών καλλιτεχνων, συγγραφέων, διανοούμενων η οποία συνδεόταν στενά με το κομμουνιστικό κόμμα).

Mine Disaster 1933–1937, Λάδι σε καμβά (101,6 x 117,8 cm). Pennsylvania Academy of the Fine Arts, Philadelphia

Ο πίνακας mine disaster αποτελεί ένα φόρο τιμής στο κύμα απεργιών που ξέσπασε στα αμερικανικά ανθρακωρυχεία το 1933 με αιτήματα μεταξύ άλλων καλύτερες συνθήκες εργασίας και βελτιώσεις στην ασφάλεια των ορυχείων. Ο πίνακας συγχωνεύει τις μοντερνιστικές τεχνικές με ευανάγνωστο και πολιτικά φορτισμένο περιεχόμενο ενώ όπως σχολειάζει το περιοδικό Art Front της Ένωσης Καλλιτεχνών, «**οι εργαζόμενοι βρίσκουν τις δικές τους εμπειρίες και ανησυχίες που παρουσιάζονται, ειλικρινά και δυναμικά.**

Ουζώνβρης

Αργίες

Πέμπτη 28

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Ο **Jacob Armstead Lawrence**, (7 Σεπτεμβρίου 1917 - 9 Ιουνίου 2000) ήταν Αμερικανός ζωγράφος γνωστός για την απεικόνιση των αφροαμερικανών ιστορικών θεμάτων και της σύγχρονης καθημερινής ζωής. Οι γονείς του ήταν αφροαμερικανοί μετανάστες από τον αμερικανικό νότο, και ο ίδιος, μετά το χωρισμό των γονιών του, μεγάλωσε μαζί με τα αδέρφια του και τη μητέρα του στο harlem της Νεάς Υόρκης. Παράτησε το σχολείο σε μικρή ηλικία και αρχίσε να εργάζεται και στη συνέχεια έκανε μαθήματα τέχνης ύφος του αναφέρεται ως "δυναμική κυβισμός", αν και η πρωταρχική του δεν ήταν τόσο η γαλλική τέχνη, όσο τα σχήματα και τα χρώματα του Χάρλεμ. Έφερε την αφρο-αμερικανική εμπειρία στη προσκήνιο χρησιμοποιώντας μαύρους και καφές τόνους που αντιπαρατίθενται με ζωηρά χρώματα. Από τα πρώτα του βήματα ανέπτυξε μια προσέγγιση που θα τον χαρακτήριζε στην πετέπειτα πορεία του , ζωγράφιζε μια σειρά από έργα τα οποία όλα μαζί απεικόνιζαν μια ιστορία ή έδειχναν πολλές πτυχές ενός θέματος.

The Migration Series (panel 3 « From every southern town migrants left by the hundreds to travel north») 1940-1941 . Τέμπερα σε πίνακα (30.48 -45,72 cm). The Phillips Collection, Washington, DC (Η.Π.Α)

Μία τέτοια σειρά αποτελούν τα έργα με την ονομασία «The Migration Series» . Η σειρά αποτελείται από 60 πίνακες και βασίζεται στη Μεγάλη Μετανάστευση των Αφροαμερικανών από τον αγροτικό νότο στον αστικό βορρά που ξεκίνησε τη δεκαετία του 1910. Το πρώτο μέρος της μετανάστευσης διήρκεσε μέχρι το 1930 και αριθμούσε περίπου 1,6 εκατομμύρια ανθρώπους. Τα πάνελ απεικονίζουν την τρομερή κατάσταση της μαύρης ζωής στο Νότο, με τους φτωχούς μισθούς, τις ρατσιστικές διακρίσεις και ένα σύστημα δικαιοσύνης καταφανώς εναντίον τους. Ο Βορράς προσέφερε καλύτερους μισθούς και ελαφρώς περισσότερα δικαιώματα, αν και δεν ήταν χωρίς προβλήματα.

Νοέμβρης

Τετάρτη 17

Συμπληρώνονται 48 χρόνια από
την εξέγερση του πολυτεχνείου.

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

Ο **Δελέσιο Αντόνιο Μπέρνι** (Delesio Antonio Berni, 14 Μαΐου 1905 – 13 Οκτωβρίου 1981) ήταν Αργεντινός ζωγράφος. Συνδέεται με το καλλιτεχνικό κίνημα που είναι γνωστό ως Nuevo Realismo («νέος ρεαλισμός»), μια λατινοαμερικανική επέκταση του κοινωνικού ρεαλισμού. Γεννήθηκε στην πόλη Ροσάριο της Αργεντινής. Η μητέρα του ήταν κόρη Ιταλών μεταναστών, και πατέρας του Ιταλός ράφτης, που σκοτώθηκε στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Το 1914 ο Μπέρνι έγινε μαθητευόμενος του Καταλανού τεχνίτη N. Buxadera Αργότερα έμαθε ζωγραφική στο Κέντρο Catalá του Ροζάριο, όπου περιγράφηκε ως παιδί-θαύμα. Στη συνέχεια σπούδασε καλές τέχνες στην Ευρώπη, στις αρχές του 1920, όπου εκτός των άλλων άνηξε να μελετά την επαναστατική πολιτική, όπως τη μαρξιστική θεωρία του Ανρί Λεφέβρ, και συνδέθηκε με τον κομμουνιστή ποιητή Λουί Αραγκόν. Όταν επέστρεψε στην Αργεντινή το 1930 συνάντησε ένα πολιτικό τοπίο δραματικά διαφοροποιημένο. Ο Αργεντινός πρόεδρος είχε εκδιωχθεί με πραξικόπημα και είχε μόλις εγκαινιαστεί μία 10ετής περίοδος γνωστή ως “Infamous Decade”, που χαρακτηρίζονταν από οικονομική ύφεση και εκτεταμένη ανεργία. Ο Berni ανήκε στην ομάδα των καλλιτεχνών που δραστηριοποιήθηκαν αναζητώντας πολιτική αλλαγή, βοήθησαν στον σχηματισμό συνδικαλιστικών οργανώσεων και παρήγαγαν τέχνη με επαναστατικό περιεχόμενο. Ασχολήθηκε επίσης με την τέχνη της συναρμολόγησης. Δημιούργησε μία σειρά από έργα, συναρμολογημένα από σκουπίδια, σκάρτα εξαρτήματα μηχανών και βιομηχανικά ρετάλια. Οι νέες δημιουργίες του καλλιτέχνη αποτέλεσαν αλληγορίες της ολοένα αυξανόμενης παγκοσμιοποιημένης οικονομικής πολιτικής της Αργεντινής και η τάση των έργων του προς τη βιομηχανοποίηση αντικατόπτριζε τον εκτοπισμό των αγροτικών ομάδων από το κοινωνικό σύνολο. Τα δυστοπικά αυτά έργα τέχνης είναι ενδεικτικά της δέσμευσης του Μπέρνι σε μία προσβάσιμη και αφηγηματική μορφή τέχνης και της αέναης αφοσίωσής του σε θέματα που αφορούν τις εντάσεις και τους αγώνες του αργεντινικού λαού. Το έργο του Μπέρνι συνέβαλε έντονα στη δημιουργία της πολιτικής δέσμευσης των καλλιτεχνών της Αργεντινής.

Manifestacion 1934. Τέμπρα σε λινάτσα (183 x 305 cm), Μουσείο Λατινοαμερικανικής Τέχνης, Μπουενος Άϊρες

Το θέμα του έργου είναι η κρίση της δεκαετίας του '30: ανεργία, φτώχεια, φασισμός Όλα αντικατοπτρίστηκαν γύρω από τη «Διαδήλωση», ένα εμβληματικό έργο εθνικής Αργεντινικής τέχνης. Χαρακτηρίζεται από αρμονία και ισορροπία, καθώς κάθε πρόσωπο έχει και μια ξεχωριστή έκφραση.

Δεκέμβρης

Αργίες

Σάββατο 25

Κυριακή 26

6 Δεκέμβρη

Συμπεληρώνονται 13 χρόνια από
τη δολοφονία του μαθητή
Αλέξανδρου Τρηγορόπουλου από
τον ειδικό φρουρό Επαμεινώνδα
Κορκονέα και από την εξέγερση
που ακολούθησε.

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Ο **L.S. Lowry** Άγγλος ζωγράφος (1 Νοέμβρη 1887-23 Φλεβάρη 1976) , μεγαλωμένος στο εργατικό Μάντσεστερ (στο Ολντ Τράφορντ) σταμάτησε το σχολείο στα δεκαπέντε του. Τα παιδικά του χρόνια ήταν εξαιρετικά δύσκολα και η τέχνη υπήρξε η διέξοδός του. Το πρωί δούλευε ως εισπράκτορας και το απόγευμα ψευτομάθαινε σχέδιο. Παθιασμένος με τη ζωγραφική, απέδωσε σε πολλούς πίνακές του, δεκάδες εκδοχές του απλού, ανώνυμου ανθρώπου. Για τον Lowry η σύγχρονη ζωγραφική είναι απαραίτητο να αντιπροσωπεύει λειτουργίες της δημόσιας ζωής: ποδοσφαιρικούς αγώνες και πορείες διαμαρτυρίας, εξώσεις και αγώνες πυγμαχίας, εργαζόμενους με κατεύθυνση προς και από το μύλο. Συνήθως τον ενέπνεαν τα τοπία του Σάλφορντ , το βιομηχανικό προάστιο του Πεντλμπέρι , το Μάντσεστερ. Χωρίς τις εικόνες του, η Βρετανία θα στερείτο, αναμφισβήτητα, μερίδιο στη ζωγραφική με θέμα τις εμπειρίες της εργατικής τάξης του 20ου αιώνα. Είναι ο ζωγράφος που «μίλησε» πιο ξεκάθαρα από τον καθένα για την ασχήμια, τη σκληρότητα, τη μελαγχολία της ζωής στη βρετανική επαρχία. Καμινάδες και φουγάρα, εργοστάσια, μεγάλες πλατείες και γεμάτες αγορές δίνουν σαφή εικόνα για το πώς έβλεπε τον τόπο του. Τα χρώματα που επέλεγε περιορίζονταν σε γήινες αποχρώσεις μεταξύ μπεζ, γκρι, μπορντό και μαύρου.

Going to Work 1943. Λάδι σε καμβά (45,7x60,9). Imperial War Museum North, Manchester (Αγγλία).

Το «Going to Work», απεικονίζει μια συνηθισμένη εργάσιμη μέρα μπροστά από μια βιομηχανία του Μάντσεστερ. Το πλήθος των εργαζομένων ρέει στο εργοστάσιο. Τα μουντά γκριζα χρώματα κυριαρχούν αποτυπώνοντας την εικόνα μιας καθαρά βιομηχανικής περιοχής, ενώ εικονίζονται ακριβώς αυτοί οι συνηθισμένοι άνθρωποι που πηγαίνουν στην καθημερινή εργασία τους.

Είναι η αγγλική εργατική τάξη.